

ฉันเกิดมาไม่สวย ผิดด้วยฤา

ปราณี จันทร์รัตน์

R20032

จำเนียรกาลผ่านมาก็หลายปี ยังไม่ได้เขียนอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ทั้ง ๆ ที่ผู้เขียน เคยปวารณาตัวกับ พระเดชพระคุณพระธรรมสังฆบวรจารย์ หรือหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม ซึ่งขณะนั้นท่านมีสมณศักดิ์เป็นพระราชสุทธินุญจมนมกค เมื่อครั้งไปให้ท่านรักษาโรคประหลาด ซึ่งเคยพิมพ์ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๐ เรื่อง “ผู้ใหญ่...ก็คือ” ว่าจะเอาเรื่องของหลวงพ่อไปเขียนให้ชื่อเสียงหลวงพ่อและวัดอัมพวัน ดังไปทั่วโลกเลย (ขณะที่พุดนั้นกำลังป่วยหนักอาจเพื่อไปด้วยฤทธิ์ไข้ก็เป็นได้)

ปีใหม่ ๒๕๔๕ เกิดอยากจะทำอะไรให้เป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมาบ้าง จึงได้ยื้อนเอาของเก่ามาเล่าใหม่ เพราะเป็นเรื่องสืบเนื่องกันกับ “ผู้ใหญ่...ก็คือ” เรื่องบางเรื่องอาจหายไปสำหรับบางคน หรืออาจไม่หายไปสำหรับคนทั่วไป หากมีผลคืออยู่บ้าง ขอยกให้กับความตั้งใจเดิมก็แล้วกัน

ผู้เขียนยังจำตึนัยน์ตา วันนั้นเป็นวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เวลาสายมากแล้ว ท่ามกลางผู้คน พลุกพล่านเพราะมีผู้ไปไล่ชีวิตโค-กระบือ นายเตี้ยเดินมากระซิบข้างหูว่า “คุณแม่ไปคูอะไรกับลูกหน้อย” ก็เดินตามลูกไป เพื่อให้เห็นว่ามีสิ่งมหัศจรรย์อะไรหรือ เพราะคุณลูกชายเขามีท่าทางตื่นเต็นมาก ไปถึงแล้วผู้เขียนถึงกับอึ้งและงงัน เมื่อเห็นควายตัวเมียตัวหนึ่งยืนร้องไห้แบบนิ่งๆ เจ็บๆ น้ำตาไหลเป็นทางสองแฉก และอุปาทานว่ามันสะอื้นด้วย คุณมันจะเจียมตัวเจียมใจว่าไววายไปก็คงไร้

ประโยชน์ ผู้เขียนกับลูกต้องค้นหาความจริงกัน เจ้าหน้าที่เล่าให้ฟังว่าควายตัวนี้ ตอน
เข้ามีผู้จองแล้ว ตีตราจองไว้บนตัวควายแล้ว ตกสาย ผู้จองไปเห็นตัวอื่นสวยกว่า เขา
จึงแจ้งกับเจ้าหน้าที่ว่า “ตัวนี้ไม่สวย ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ขอเลือกตัวนั้นก็แล้วกัน”
พลางชี้ไปที่ควายสาวอีกตัว ซึ่งบนคอของมันมีพวงมาลัยหอมกรุ่นไปด้วยน้ำปรุง พร้อม
มิตราประทับแสดงการจองแล้ว ผู้เขียนพินิจและมองนัยน์ตาของควายสาวตัวนั้นดูมัน
กำลังกระหึ่ม เหมือนจะบอกว่า “เห็นไหมฉันสวยกว่า จึงรอดตายจากการถูกฆ่าไป
จ๊ะ” มันรู้สึกกระทบใจผู้เขียนอย่างรุนแรง อยากจะช่วยให้มันพ้นจากการถูกฆ่า ทั่วๆ ที่
วันนั้นครอบครัวของผู้เขียนได้ชีวิตโค ๑ ตัว และกระบือ ๑ ตัว และในท้องของสัตว์
ทั้ง ๒ ตัว มีลูกอีกตัวละหนึ่ง รวมเป็น ๔ ชีวิต ประกอบกับเงินที่ตั้งใจจะทำบุญใน
วันนั้นมีเหลือไม่พอที่จะได้ชีวิตกระบือเพิ่มได้อีกสัก ๑ ตัว แต่ความเป็นจริง ๒ ชีวิต
เพราะมันมีลูกในท้องอีก ๑ ชีวิต ปรึกษากับสามีและลูกว่าจะทำอย่างไรดี อ้อ! คิดออก
แล้ว ผู้เขียนตรงไปถามอาจารย์รุ่นน้องท่านหนึ่ง คืออาจารย์สุวิมล ภัทรกำพล (คุณ
เล็ก) ซึ่งไปกับครอบครัวของท่าน คือคุณสกุลชัย(คุณโหนก) บุตรสาว เด็ก
หญิงพิมพ์ดา (น้องพลอย) อายุแปดขวบเศษ ถัดผมเปียสวยงามสมวัย และเด็กชายสุร
พัชร(น้องเพชร) วัย ๔ ขวบครึ่ง กำลังน่ารักทั้งคู่ ชวนครอบครัวของคุณเล็กให้เรามา
ดูควายตัวนั้นและปรึกษาเชิงหารือว่า เราสองครอบครัวจะได้ชีวิตอีกสัก ๒ ชีวิตดีมี
พื้มีเงินไม่พอ ครอบครัว “ภัทรกำพล” ตอบพร้อมกัน ทั้งคุณโหนกและคุณเล็กว่า “
เอาซิพี่ เราจะช่วย” เป็นอันว่าวันนั้นควายตัวไม่สวยตัวนั้นพร้อมลูกในท้องรอดตาย
อย่างหวุดหวิด ต้องขอบคุณนายเตี้ยที่เป็นคนช่างสังเกต มิฉะนั้นมันคงลอยตายไป
แล้ว

เรื่องความไม่สวยยังไม่หมดแค่นี้ ผู้เขียนเพิ่งทราบจากอาจารย์สุจิน พูลสวัสดิ์
โต้โผใหญ่ในวันนั้นภายหลังว่า ยังมีควายตัวเมียเหมือนกันแต่มันไม่สวย คือขาเก เขา

กุด เพราะความจี๋เหว่ใครๆก็ไม่เลือกมัน มันร้องไห้แบบหมดอาลัยตายอยาก ทอดกาย
ทรุดลงกับดิน แม้เจ้าหน้าที่เข้าไปจุดมันไม่ยอมลุกขึ้น ดวงตาของมันหม่นหมองดู
เหมือนจะตั้งคำถามกับผู้ทีพบเห็นวันนั้นว่า “ฉันเกิดมาไม่สวย...ผิดด้วยฤา”

แต่พอมีผู้ใจบุญนำพวงมาลัยดาวเรืองมาคล้องคอ พรมน้ำปรุ้งให้ มันกลับลุกขึ้น
อย่างดีใจและเรีงร่าขึ้นทันใด หากพูดได้มันคงพูดว่า “ขอบคุณนะคะเจ้านาย ที่เมตตา
กรุณาต่อสัตว์จี๋เหว่อย่างฉัน” แล้วมันมองไปรอบๆตัว เห็นเพื่อนๆมีมาลัยคล้องคอและ
ตราประทับบนตัว แสดงถึงการปลดปล่อยให้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกวาระหนึ่ง และพ้น
จากการถูกฆ่าในวันนั้น เหมือนจะบอกว่า “เห็นไหม? แม้จะจี๋เหว่อย่างฉันก็ยังมีท่าน
ผู้มีน้ำใจงาม น้ำใจประเสริฐ มาไถ่ชีวิตให้เหมือนกัน” และคุณันท่าทำยึกเสียดด้วย (
เหมือนคนแะะ)

จากการแนะนำชักชวนสร้างกุศลด้วยวิธีไถ่ชีวิตให้กับโค กระบือ จากโรงฆ่าสัตว์
ตำบลหัวรอ อำเภอพระนคร ศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตั้งแต่วันที่ ๒๖
กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๓๘ ของอาจารย์ศุจิณ และอาจารย์สมพร พูลสวัสดิ์
มีผู้ร่วมเจตนารมณ์ในครั้งนั้นหลายๆท่าน อาทิ ท่านผู้อำนวยการหวั่น จุลมุน
อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดคูสิตาราม ขณะนั้นท่านดำรงตำแหน่งอยู่ที่โรงเรียน
ชินรสวิทยาลัย พร้อมบุตร เด็กชายเปรม(น้องณัฐ) ครอบครัวของผู้เขียนมี ๓ คน
นายรุ่งโรจน์และนายจตุพร(เต๋ย) จันทรัตน์ และครอบครัวของคุณเล็ก ๔ คน และยังมี
อีกหลายท่าน ทั้งครูอาจารย์และผู้ปกครองในโรงเรียนมัธยมวัดคูสิตาราม เชิงสะพาน
พระปิ่นเกล้า หากหลงลืมท่านใดก็ต้องขออภัยด้วย เพราะนานมากถึง ๑๐ ปีแล้ว
ประกอบกับตัวผู้เขียนเอง หลังจากลาออกจากราชการแล้ว (เมื่อ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๘
) และกลางปี ๒๕๔๑ ป่วยเป็นเส้นเลือดในสมองตีบ รักษามานาน รับประทานยา

หมอย่างเดียวก็จะอิมแล้ว สมองไม่ค้อยเล่นเหมือนก่อน ทำให้ังคภารกิจไปหลาย
ประการ ขณะนี้บุญยังมีอยู่จึงได้มีการรักษาแบบพิเศษที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใคร
เหมือน สมองเริ่มดีขึ้นๆเป็นลำดับ จำอะไรๆได้ แม้กระทั่งเขียนบทประพันธ์ซึ่ง
ผู้เขียนชอบมากได้อีกวาระหนึ่ง

ท้ายที่สุดผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์สุจิน อาจารย์สมพร ที่แนะนำให้ผู้เขียน
ได้มีโอกาสสร้างมหากุศลในครั้งนั้น ขอให้อาจารย์ทั้งสองได้เป็นเทพผู้ยิ่งใหญ่ใน
อนาคตชาติ ขอให้ผู้ร่วมเจตนารมณ์ของอาจารย์ทุกๆท่าน มีบุญกุศลติดตัวไปสู่ปรภพ
และพ้นจากวิบากกรรมทุกประการ